

feLugossy László

Egy homályos nap

(mobiltelefonos filmterv)

Álommal kezdődik.

Egy hangulatos biliárdteremben vagyunk, ahol fehér inges, fekete nyakkendőös férfiak biliárdoznak matrózblúzos lányokkal. A játékosok barna papírzacskókat húztak a fejükre, amelyekre vad, színes arcokat festettek kimondottan expresszív stílusban. A biliárdgolyók sem a megszokottak, hanem mindegyik kicsit nagyobb és fémszínű — metálgolyó, amit lökdösnek a játékosok. Az egyik ilyen lökésnél a fémgolyó kirepül a képből, és alvó hősünk egyik szemén landol, aztán egy másik golyó a másik szemén. (Mivel nincsen harmadik szeme, ezért harmadik golyó sincsen.)

Ekkor hősünk felébred, leveszi a golyókat szeméről, s kinyitja álomittas szemeit, megdörzsöli azokat, és körbenéz szobájában, de életlennek, homályosnak lát mindent. Nem igazán hisz a szemeinek és tovább próbálkozik, mintegy szemtorna-gyakorlatokat csinál az ágyában felülve, amikor a szemközt lévő falon feltűnik az egyik biliárdozó zacskós fejű képe, dákóval kezében, amit hősünk teljesen élesen lát a homályos környezetből kibontakozva, majd rövidesen megsemmisül a látvány.

Hősünk ebben a számára érthetetlen homályban kezd öltözködni, kitapogatja ruháit emlékezete szerint, és azon gondolkodik, hogy sürgősen szemorvoshoz kell fordulnia, mert ez a homály valamilyen komoly betegség jele lehet. Telefonon megpróbálja felhívni menyasszonyát, hogy találkozzanak, de telefonjával is sokat bíbelődik, mivel azt is teljesen homályosnak látja.

Félvakon elindul törzskávézójába a megbeszélrt randira. Arra gondol, hogy tegnap még milyen éles volt minden, sőt talán túl éles is, ami azt illeti, alapvetően és nyilvánvalóan éles, és hiába való, de mégis valamilyen. Az utcán megpróbál ösztöneire hagyatkozva közlekedni, kicsit a fal mellett járva, kicsit a járda közepén imbolyogva. Homályos látásával megpillantja az ismerős kis trafikot, ahol cigit vásárol naponta, de amikor az

öreg trafikosnő helyett a matrózblúzos lány szolgálja ki, festett, barna zacskóval a fején, akit túélesen lát az egyébként is sötét, rossz világítású trafikban, akkor valami belehasít.

Hősünk leül a kávézóban, ott is minden homály. A mindig gyönyörű pincéernő, aki kávéját hozza, most csak egy furcsa erotikus folt, a hangja is olyan, mintha a túvilágról jönne. A nő úgy tesz, mintha nem érzékelné hősünk megváltozott állapotát, s arról mesél a férfinak, hogy tegnapi lögyakorlaton tizenkétszer beletalált a célpont kellős közepébe, hogy olyan szeme van, mint a réti sasnak, vagy a barna sasnak, mert itt kicsit elbizonytalanodott, már a sasokat illetően, és még azt is mondta hősünk szemébe nézve, amit teljesen normálisnak észlelt, hogy sporttársai Sasinak becézik tegnap óta.

Megerkezik hősünk Kedvese. Őt is homályosnak látja. A lány hangja adja az irányt, bár kissé túvilági az ismerős és szeretett orgánium. Hősünk elmeséli a történeteket, az álmát és ébredését, biznysággként kirakja a fémgolyókat kedvese elé az asztalra. Homályosan látja, hogy a kávézó vendégei felkapják fejüket a golyók láttán, egy pillanatra kimerevedik a kép, neki homályosan, a többiek számára élesen. Kedvese szemléletit, tapogatni, simogatni kezdi a golyókat, majd szeméhez emeli a két golyót, mint egy látsövet, belenzve az ezüstszínű fémbe, aminek semmi értelme. Mikor leveszi szemeiről a két golyót, apró rémület jelenik meg hősünk által homályosnak, de egyébként baromi éles és karakterisztikus arcán, mert ő is homályosnak látja az eddig élesnek látott kedvesét, de csak hősünket, a környezete pedig élesen rajzolódik ki, mint normálisan, ahogy az már tényszerűen kialakult az idők során. A nő nem hisz a szemének, nézi, nézi a férfit, aki olyan, mint egy nyakatekert folt, egy szürke paca a színes világ közepén.

— Dominika — mondja hősünk kedvesének —, nem tudom, mi történik velem, homályosan látlak téged, és a gyönyörű hangod is olyan furcsa, mintha a túvilágról érkezének szavaid, késnek a kimondáshoz képest, s ettől az a képzetem támad, hogy már nem ebben a világban élek, vagy már te nem élsz ebben a valóságban, mivel bennem minden élesen és ugyanúgy működik, mint eddig, de csak legbelül, mert ahogy

érzékelem a külvilágot, az már teljesen más valóság a számomra, mert bizonyos dolgokat meg teljesen élesnek látok, ha csak pillanatokig is.

— Hidd el, Oszkár, de most hadd hívjalak Lalinak, mert amióta a golyóidba néztem, én is homályosnak látlak téged, és olyan Laliss lettél, körülöttem minden éles. Édes Lalikám, itt valami nem stimmel, bár a hangod még mindig olyan, mint volt, égett szagú, karcos és rekedtes, amitől mindig lázba jövök, és ez még nem minden, mert már megterveztem az esküvői meghívókat, és fontos szervezési előkészületeket tettem szerelmünk hivatalos összekapcsolására, de most mégis azt érzem, hogy egy ilyen homályos alakhoz mégsem mehetek feleségül. Neked első-sorban orvoshoz kell menned, Lajcsikám. Persze nem tudom, hogy az orvostudomány mit segíthet ezen a problémán, az is csak véges, és én a probléma gyökerét benned látom, Lajos, aki tegnap még Oszkár voltál, délceg és szűkszávuán éles, mint a beretva, odaadó és tehermentes. Most pedig azt érzem, hogy agyilag megtámadtál, elhomályosultál, és így testközelen nem tudok mit kezdeni veled...

— Drága Dominika, hidd el, minden rendbe fog jönni, ez csak egy múló szembántalom, és nagyon szépen kérlek, hogy ne Lalizz engem, én még mindig Oszkár vagyok, a te hűséges vőlegényed, aki nem gondolta volna soha, hogy egy ilyen kis életlenség visszatántorítja kedvesét, mert itt alapvetően másról van szó. Azt hiszed, hogy nekem olyan könnyű hallgatnom túlvilági hangodat, kész horror az egész, az még csak elmegy, hogy homályosnak látlak, mert egyébként lényed teljesen élesen él bennem, és nem megváltoztatható, mert örök, vagy talán mégse? De igen!

— Mit „de igen”? Ha nem tetszik neked a túlvilági hangom, amely olyan horrorisztikusan cseng fülednek, akkor ne hallgasd, nem kötelező, kicsi zombim, képzelj azt, hogy ha nem állítod vissza önmagad normális állapotát, akkor mindig ilyennek fogod hallani.

— Márpedig én így is szeretlek, és nem én vagyok a zombi, hanem inkább te, már bocsáss meg, drágám, de én nem akartalak lezombizni, csak kicsúszott véletlenül a számon. És nem akarok orvoshoz menni, ha már így hozta a sors, hogy elhomályosult az életem, a körülöttem lévő világ, akkor ezt vállalom, vállalom természetesen azt is, hogy nem szeretsz emiatt, hogy csak egy széteső körvonal lettem a szemedben, és ez téged zavar.

— Ne haragudj, de nagyon zavar.

— Én mindent homályosnak látok, te csak engem.

— Szerintem az úgy sokkal jobb, mint az én helyzetem, egy éles világban vagyok egy totál homályosnak észlelt férfivel, aki ráadásul mintha a túlvilágról hallaná a hangomat, ami idegesíti a jó embert. Ez aztán a megcsalás, Lalikám. Már jóval szerényebb dolgok miatt is szétmentek kapcsolatok.

— Mondtam, hogy ne szólíts Lalinak! Azt hittem, hogy segíteni fogsz nekem, Dominika, mindjárt neked telefonáltam, benned bíztam, drágám. Mindegy, ez az én napom. Az én

homályos napom. Érzem, elcsuklik a hangom, az égett szagú, rekedtes önfeledt hangom. Mintha sírás után lennék, mert sírás után is homályosnak lát az ember, de ez sokkal súlyosabb homály, innen már nem tisztul a kép.

— Én elmegyek, Lajos, ne haragudj, de képtelen vagyok a homályodat látni, nekem egy éles férfi kell. Agyó!

Hősünk homályosnak látja távolodó kedvesének halványuló körvonalait, ahogy halad kifelé a szeretett nő a kávéház ajtaján, ködbe veszve, érzelmei zihálásával, tudatában még ott bujkálnak a nő túlvilágról érkező szavai. Mondatfoszlányok lettek az értelmesnek tűnő valamikből, és emlékeztében egy másik ponton élesen élnek a szertefoszlott mondatok lepuhított nyomai.

Oszkár ezek után arra gondolt, hogy felveszi futócipőit, és alkonyatkor belefut az amúgy teljesen normális félhomályba, kezeiben a két fémgolyóval.

CEDER CE JÁH

Halmosoly vonulat, egy röpke révület. Puffan, puffan. Puffan a halreggeli: szénhal-lé. Üvegmosoly, nyaf-nyaf-nyaf: kunkor, halszag, irodalom, bélés. Fényhal mosoly, él-hal. Benne mosoly, szűkített fehér sikoly. Pázsit hal-pásztta, oszlopmosoly, oly bomló kiürített hal.

Harisnyakötő halad vagyok, kedves! Egy röpke révület, egy röpke révület az árnyékod mosoly-hala. Hal-hallgatás, tenyerembe fészkelt mosoly. Ugráló, ugráló, ugráló törpehal, zavarható idomszünet. Halburok-fecskendő, méregmosoly, önhitt halcipő-vezető. Maszturbált csengő-virágra hal hozott mosolysróf. Kinetikus táncfal. Romlottsággrimasz, mosolytorta, fényhal: senki se biztos, csodacsábos kiút, haltony-potroh. A gerincemben futkározó rohamhal-mosoly.

Cserébe járj egyet, elévülő csókhal. Halálom mosom, a mosolyom méz és kínálkozó semmi. Áthaladó érint, hal-pokol árad, eltelnek az órák, percek, mosolyódák: kihanyatlott halzsák.

Végigmúlott mosoly.

Rég lehullott érdek, megvesszőzött halak, elragadott sárgaré-reményű éhség. Halszivárvány-pásztor magaszenvedélyű mosolykolonc-pártok.

Összeszerkezett kéjkímélő halak, uszonyos lábnyomok, felhasított ágyak. Üde tépés-zavar. Hal, hal, hal, halséták. Üde mosolypárnák alatt nem vagyok benned se, négyágú csillag. Egy picike révület gyermektartó fénye, felbontott arcok halas szívéssége. Úgy igazán mezőmosoly-farok, minden szigonyisten halsága ablakvándor. Rád hullik a széphal. A nyakkendő tavasz, mocsárolvadás. És kopasz mosolyhalak, alkonyenergia, kiásott földmosoly. Ritmikusan gondolsz, én belédúszó vagyok: ünnep és hidegség. Szobahal nyávog, gyorsütemű lángok, vészjelző mosolyhálók.

Itt a halak kufárok. Prémmosoly sodródás, óriási idő. Lengő hastánc, borbélyhalak a beretva élen, mosolyráncok tava és kúszó négyszemélyes lélekárny. Árny? Árnymozdulat? Talány. Halmágia. Beleharapok a húsbá, szétduzzadó lyukhal asztali mosolya. Párahál, izzadság, ötemeletes asszony, ötemeletes asszony, ötemeletes asszony, ötemeletes asszony. Vágyhoroszkóp-mosoly? Halálmocskolt leomló öngyilkos szép szó.

Hadihalak, kereszt-tartó szent seb, mosoly-ima lendület. Kádbahal is fröcsög, önkívület, burr, burr, burr, burr. Hal-fantázia kérdés, lázhal mosolycsomag. Férficsipő-pehely, mindenizű mosoly. Késhalnak fényképe, késhalnak fényképe,

egy röpke révület. Tetszhal és minőségi túra, vagy vicc-pusztaságok bujaságmosolya. Hallgatom és sírok, midőn felemelnek. Fülhalpárna volna Amerika dobja? Összeburkolt mosoly, hangulati tökély, gyengédségédnek halmoszat. Ventilátorcókmoz, keleti fejezet, ülve lóbeszédnek kemény szelídsége. Mosolypelikánok. Sárgéz élvezet, elmulasztott tükör sapkahalnak íze. Megmered az eredbe révedő mosoly: szobalány hajlatok, szőrös halfonatok, üldözött meglövések, kéz nélküli álom-fenyőhal. Boltikus mosoly. Húzz le rólam mindent, egy röpke révület ez, halpohár-csipke, receidő-hártya, feltaláló-vágás, üledékmosoly.

Szól a hal: nolámkirándulás, hamutesztelés. Vizszontlátott sugár, jégalak királya, mosolylapnak hala. Vegyi üzenetek, vagy spriccelő szárnyak, leruházott drámák. Kijössz a mosolynak, személységfelhő, tervszerű pillanat: zászlóhal? Halló? Aligmosoly férce, típusnyalakodás, simított halugató. Gyűrűrett vonal, gránitmosolygások, tűzhaligazgató, vadászkalapmosoly. Boldog utca zaja a lesz, ha lesz. Színek, néző, kalapácsalfintor, vérmosoly pontok, megőrzésre hangolt csókhalbókók. A nedvedet érzem és a nyelvemhal elúszik. Szikrák közt tapogató önkéntelen meleg mosolyszármazék, vagy mosolyideg-haldivat a nyár. Még hal nélkül fordítás, mosolygombolyag. Titok, ha van bennem, megismerem soha. Kutyahal múzeum, örökségszamba. Szabódás-hahota, mosolyprimitívtség, dá, dá, dá, dá, ad, dá motor, gyere, nézz rám mindig!

Jing-hal szorítások, démoni cukorka, egy röpke révület, földalati mosoly. Átváltozás-kínok, és hamukijelentés, akarom mondani, egyéb harmatdolgok. Játzva prések, halak, révedésköltészet, mosolylapát-szúrás, alkalom vagy bárány. Odavisszahallott örömfajtogatás, hal, hal hal, halnépítáncok, hal, hal, halnépi táncok, delírium-mosoly, megingerült vágyak, dinamikus kurzus, szívből kiújt haljézusú mánor, de a haljóslat halmosoly hetedre szívárogo. Ágyhalon, ha alszom, visszakapod arcod. Mosolytetoválás, Kína-combú szépség. Szállóhal. Félelem áztatta dolgok, üres szólamok, betakar a mosoly, évszakok változnak, nincs természet bennem. Szemérezékeny halak! Tovaéled minden, akárki mosolya! Pillangónak véled, megcsúszik az érzés, halagyad szerelmes, összerágott mosoly. A születés regénye, időminták nélkül, egy röpke révület.

A hal, és a mosoly, a mosoly pot.

Egyszerű dolgok

(ötletek, leírások, feljegyzések)

„Vagy hazatalálok egyszer, vagy örökre otthontalanul bolyongok a nagyvilágban...”

*

Ezen kis kitarulkozásokat, ha előre kellene magyaráznom, akkor hülye lennék, mert ezekre utólag sem szeretnék semmiféle magyarázatot adni, mivel nem szeretném túlbonyolítani, de elbagatellizálni sem, ezért maradunk annyiban, hogy akaratlanul is minden olyan, amilyen...

*

Nem hiszek a korszellemben.
(Erre még ne térjünk ki.)
Cseréljétek ki a zárat digitális villanyújságra!!!

*

Egy maoista nap a büdös gyorsbüfék világában

*

A kimaradás jelképe vagyok, az ösztönös kimaradásé.

Vannak emberek, kiknek az a sorsuk, hogy mindenben benne legyenek, hogy ők jelentsék a rövid vagy a hosszú távú jövőt, s ezáltal az ugyanilyen irányú múltat is, megismerésük sok esetben látszatmértékű, más esetben pedig a valóság csillogó elhomályosításáról lehet szó.

A Mindenségben mindenkinek megvan a saját helye, és ez nem mindig azonos a saját hellyel, ahová a legvégén kerülünk.

Aztán az már egy másik kérdés, hogy önmagunk határozzuk meg helyünket, vagy mások által határozódunk magunk-helyüekké.

Például az örökkévalóságnak ehhez semmi köze szerintem.

Persze ilyen távlatokban lenne érdemes gondolkodni, de mivel ehhez a visszajelzés-értékeléshez értelemeszerűen csekély készségekkel rendelkezünk, azt gondolom, hogy ezt mindenki saját helyzetének megfelelően alkalmazza, ha akarja, mert az idők fantasztikus távlatában, még csak halovány nyomait sem

rezdíthetjük meg a minimális időt érzékelő berendezéseinkkel, még ha százmillió éveket járunk is körbe valamilyen közmegegyezéssel időfelfogás jóvoltából. (Ebbe most jól belezavarodtam, érzékelhetően túlfutattam a kimaradás jelképét, vagy mi is volt az alapvetés?)

*

Vannak kategóriák és vannak idők, amelyekhez nem értek.

*

A kör kerülete
(ruhátlan kis dal)

látszatpasik
és
látszatnők
a kör sugarát
jelentik ők
én meg egy
meztelen átmérő
se vagyok
akkor meg
minek éljek
mikor a kör területe
sokkal fontosabb
mint a kerülete

(bezzeg Paris Hilton
tudja
hogyan ő mily fontos)

M Á S
teljesen
M Á S

*

Londonban, Magda Lábuszonnova, cseh köztársasági művésznő kiállításán, ahol hatalmas méretű majomfejeket lehetett látni a

galéria feketére festett falain, minden második kép megegyezett az előző képpel, olyanformán, mintha minden második kép az előző kép másolata lenne, de mégsem annyira, hogy ne lehessen minimális különbségeket tenni a másolatok között, és ezt az alig észrevehető eltérést a művész még azzal is kiemelte, hogy bizonyos másolatok és eredeti képek alá nagy üvegtálcákban félreérthetetlen türelmetlenségeket helyezett el, könnyű, mutatós állványzatokra rakva plasztikáit, hogy ezzel a kis zavarral helyes irányba terelje nézőit, a valóság rejtett dimenzióit úgy kiemelve, hogy reményeinket egy csöppet sem feladva közelíthessünk a mélyebb rétegeink felé, mintha egy művészeti szakkör jeles tagjai lennénk.

Ha kell, a valóságot mindenbe bele lehet érezni...

*

(videó)

Leülök a megterített asztalhoz, mikor megszólal anyám hangja:

— Kisfiam, evés előtt kezet kell mosni!

Felnézek, keresem a hang irányát, forgatom a fejemet, elgondolkozom, majd felállok és elmegeyek kezet mosni.

Egy háztartásban havi szinten 2400 Ft-ot költenek fogkrémre, 1800 Ft-ot fogkefére. Tusfürdőre kétszer annyit költünk, mint északi szomszédunk. Naponta kétszer illik fürdeni, de a heti három fürdés is elég jó. A zuhanyzás sokkal egészségesebb, mint bármi más, de lelki problémákra is jól jöhet egy meleg, fürdősókkal teli kád, egy kibaszott úszómedence a kert végén, szauna, jó vastag bankbetét, rengeteg kozmetikum.

A tisztálkodási kategóriákat vizsgálva a fiataloknál megfigyelhető egy pozitív elmozdulás, az öregek már fürdeni sem szeretnek, mert ők még nem kaptak olyan hatékony egészségnevelést, mint a mai fiatalok, akik már tudják, hogy a ráógómi kimossa a mosdatlan száját.

Ne legyen büdös a szád! — tanítják az iskolában.

Mindenki vigyázzon saját lelki üdvére.

Ne egyen sokat és mozogjon, minél többet vásároljon, ezzel is óvja a világbékét.

Legyen gazdag élvhajhász, agyament kretevény, de ne legyen félkarú ne mondjam ki, kicsodabarlang, csókolódzás közben logó, vagy megszállást elutasító selyembugyi...

Az ember kakaskukurékuláskor keljen fel és feküdjön le alkonyatkor, álmódjon szépeket, vagy ha nem, sírja tele zseb-kendőjét, ürítse ki elméjét, éljen izgalmas életet, szeresse a multikultúrát, fogalmazzon betegségek nélkül, keresve se találjon jobbat.

Nyalogasson kortárs festményt!

*

Mikrotavas

Banális dolgokkal anyagi zsargonnal lerobbant furgonnal eljött a tavasz

olyan volt mint a régi mint mindig egyszerű orvosi szempontból ajánlották tegyük be mikróba és ha kell télen melegítsük fel

*

A burgonyaárus (nem metafizikus videó)

Az utóbbi években nagyon sokszor krumpliárusnak képzelem magam. Bizonyos értelemben ez született jóérzésemből fakad, érzékenységeből, ifjúkori lázadásaimból, erotikai szabadeséseimből, idealizmusomból, mafláságaimból, stb.

Egy piaci asztal mögött állok, mint a tizenkét apostol, az asztalon mérleg és krumplisládák, körülöttem krumpliszások. Szürke vászonkötényben árulom a burgonyát.

— Kérek két kiló krumplit — mondja egy női hang.

Általában két kilót vásárolnak az emberek, de néha hármat, vagy többet. Az egy kiló is megjárja, azt is szeretem lemérni. A krumpliszások nehezek, ezért nem könnyű a meló, de megéri, mert ha jól megy a bolt, lehet vele keresni. A festészetből nagyon nehéz megélni. Sima kofa vagyok, és ez nem álom, csak fantázia kérdése. Elég jó a fantáziám, olyan kényszermentes belvilág-látott, mai modern.

Amikor kint vagyok a piacon, estére nagyon elfáradok, ilyenkor már nincs kedvem semmihez. Korán lefekszem, és azt álmodom, hogy festő vagyok. Ilyen egyszerű az egész, mindenféle narkó nélkül.

(Emigráljunk egy másik országba, a milliárdos krumpliárusok földjére.)

Lemondom minden művészeti programomat!

Minden változik, minden átalakul... és lelévi magát

*

Az emberek általában szeretik egymást, de aztán ott van az iszonyatos gyűlölet is.

Nem tudom, mit gondoljak erről.

Először szeretik egymást, aztán meg egy idő után elégük van egymásból és elkezdik gyűlölni egymást, de hallottam olyat is, hogy marhára gyűlöltek egymást, és a végén annyira gyűlöltek, hogy egymásba szerettek.

Nem tudom, hogy honnan jön az iszonyatos gyűlölet, miből fakad, honnan ered, pedig azt tapasztalom, hogy erről szól az élet, persze nem csak erről, de erről is.

Komolyan mondom, jó lenne kiugrani a darázsfészekből, de nem megy, és annyira nem megy, hogy az már nevetséges, így aztán megpróbálok szívből szeretni, és nyilvánvaló, hogy ezért is lehet engem gyűlölni...

*

A lappangó Főúr
(videó)

Fizetőpincérnek öltözve, a következő szöveget olvasom fel, mint egy hírolvasó, totál hagyományos beállításban:

Hölgyeim és Uraim!

Egy kalapos férfi Buddhába menekült egy soha nem napozó táncosnővel. Bogárhátú és fenyőillatú íróasztalnál háborús képeket nézegettek. A piros ruhás nő ölében egy piros törülközős férfi ült, aki több helyi háborúban is harcolt, mint zsoldos. A szobában egy nagy tyúk egész alakban végezte a dolgát. Amint a szőnyegre szart, finom sziluetté változott, még hozzá duplán. A háború nem csendélet, a harcok folytatódnak, a meggyilkoltak soha nem támadnak fel, a gyilkosok tovább élnek. És miért nincs ez fordítva?

És most benyújtom a számlát, fizessenek a gazdagok

Óh, bársonyzen!

*

Vakcina, vakcina
delírium vakcina

nem túl mai, de nem is holnapi

önlegyező szembe köpő
farmuci mákos
totáljani kardélre hány
mutációváros
hamis nyomokat hagyok
semmit nem akarok én már
mellettem a tévé üvölt
és csak ülök némán...
átjárta a show a lelkem
Minden, minden
ruhatetkő
baromi fájdalmas

(azon aztán lehet agyalni, hogy mégis kinek fájdalmas ez igazából)

*

Sötét lövés
(videópárbaj)

Első lövés

Nem vagyok kurátor.

Omnipotens vibrátor.

Európaiak egymás közt. Arabok egymás közt. Európaiak arabok között, ázsiaiak egymás közt, amerikaiak európaiak között, arabok és ázsiaiak amerikaiak között, európaiak ázsiaiak között, arabok Bugacon és a Holdon, ázsiaiak a Nanoban, európaiak katasztrófafilmben, arabok zen kolostorban, ázsiaiak egy nagy tál knédlivel, amerikaiak vakbélműtét előtt, rózsaszínek a kék pöttyök földjén, kovácsok a gazdasági tárcánál, médiamunkások a túlvilágról jelentkeznek...

Szalmakalapomat jól szemembe húzom. Pálinkát iszom, magam vagyok magamból gyúrva, az angyalát, ez a mélypont.

Behúzott farokkal csodaszerre vágva.

Az irgalom, az irgalom anyja, Oszlopos Simeon, nem szeretnék fésű lenni, pedig talán fésűnek se rossz, magyarázza meg nekem már valaki, hogy miért élünk, és ünnepnapokon miért tőrjük az ingünket a nadrágunkba?

Második lövés

Tizenhat évesnél idősebb művészeket nem akarok kiállítani a múzeumomban, mondta egy főkurátor haverom, akit igazán megrögzött és hiteles embernek gondoltam, és egyáltalán nem volt pedofil, sőt még artepedofil se, csak szerette a gyermeki őszinteséget, naivitást és utált mindent, ami lejáratott, közheyles és elmúlt felette az idő, betemette a por és hazugság.

Ne álltassuk magunkat, nem vagyunk ártatlan kezdők, visszafelé se haladunk, mert nem tudunk visszamenni az időben, mert nincs időgépünk, én még senkinél sem láttam időgépet.

Saját időnkbe se tudunk visszamenni, ezért nem is haladunk, mert egy idő után már előre is képtelenek vagyunk haladni, csak egy helyben topogunk, azzal az illúzióval, hogy megyünk előre az utunkon, pedig ez nem így van már jó ideje, mert mindenki útját lezárták, mikor azt mondták, hogy szabad a pálya...

Ez a pálya bája — gondolom.

*

A desszert csokoládé- és vaníliapuding volt, barna cukorban megforgatott déligyümölcsökkel, amit vajban gyorsan kisütöttek.

A pasi iszonyúan frusztrált volt, én még ennyire frusztrált embert nem láttam, csak tévében. Fogta a desszertes kelyheket

és tartalmukat a damasztterítőre ürítette a parti részvevőinek szeme láttára, megrökönyödésére. Majd fellépett az asztra és a hetekig nem mosott, retkes és frusztrált lábaival szétaposta a finomságokat, szinte tocsogott az élvezetben, mondhatnám azt is, hogy vitustáncot járt az elegánsan megterített asztalon, aztán fogta a szétaposott masszát és visszanyomkodta az üveg-poharakba, majd elkezdte szívélyesen kínálgatni a megdöbbszent vendégsereget.

Na ekkor jött egy újabb lövés, lövésváltás.

Üzenet a halálnak, üzenet a halálnak! — kiáltozta a nagyon frusztrált, elkeseredett, agyonkínzott lelkű, szenvedés szakos, átlagállampolgár, mobiltelefonos kálváriákat megjárt, előbb-utóbb mindenki hülye lesz itt egyszer galambom...

*

holnapinkognító

holnap után bebalzsamozott emberi hamu

Egy mozgalmatlan élet minimáljai.

*

Emlékszem arra, hogy amikor kisfiú voltam, sokat tűnődtem.

Bizonyos értelemben folyamatosan tűnődtem azon, hogy tűnődhetnék-e máson, hogy a máson való tűnődés az izgalmasabb lenne-e, mint az eredeti tűnődéseim, amelyben úgy tűnt, egy világ választ el a világtól tűnődéseim által.

Tudom, ez bonyolultnak tűnik, de egy kisfiú még nem nagyfiú, akinek már más, felnőttesebb tűnődései vannak, amelyek elhomályosítják az eredeti tűnődéseket, bár eme későbbi tűnődések is megérnek egy tűnődéssorozatot, mivel a tűnődésekről nem beszélhetünk általánosságokban, vagyis ha realisták vagyunk, akkor tovább kell tűnődnünk, hogy életünk végére speciális tűnődők lehessünk.

*

Szeretem a tiszta érzéseket.

A tiszta zoknit és a tiszta gatyát.

Szeretem a tiszta ágynemű friss, puha illatát, a tiszta poharat, a poros, sáros cipőt, mert ilyen is a valóság, meg másmilyen.

Szeretem a tiszta és iható könnyeket, mint a forrásvizet.

Szeretem az elmondhatatlan mondatokat, a nyelveket, ahogy a világon beszélnek, a képeket, ahogy azok másképpen beszélnek.

Szeretem a tiszta lelkiismeretet, a szép levegőt, a normális vérnyomást, a sérülékeny idegrendszer, az egészséget, a csendet, szeretem a transzot, az örületes hajnalokat, a napfelkeltét, a napnyugtát, szeretem a tiszta és félreérthetetlen álmokat, a harmóniát, akarom mondani a harmóniát, a nüanszot, a nyúl farknyi

semmi után a nagyon hosszú, de nem kínos pillanatot, melyben alig észrevehetően megáll az idő, és ízelítőt ad magából, mert ez kell nekünk, de leginkább a magam nevében beszélek...

*

A Matávnál dolgozom,

azaz úgy volt, hogy a Matávnál fogok dolgozni, fővárosi fizetésért, amiből titkos női térdhajlatokat tudok gyűjteni, és olyan információkat, amiből simán kiderül majd, hogy információs és érzelmi félalalfabéta vagyok, egy filmes jellegű töltött toll-modell.

Néha azt érzem, hogy olyan izgalmas a kisugárzásom, mint egy valódi tudásszomjra éhes részeseges igazgyöngynek, aki saját vackán tökéletesen vizionálja az élet specifikus tegnapjait, értelemszerűen. „A DOHÁNYZÁS LASSÚ ÉS FÁJDALMAS HALÁLHOZ VEZET”, olvasom itt a cigisdobozom fedelén, mert férfi vagyok, aki egy élettani egység, süvöltő megszállott, mivel nem is dolgozom a Matávnál, mert ez csak egy csacska terv része volt, hogy a dohányzásról le tudjak szokni, mert a Matávnál már évek óta tilos a dohányzás, és valójában azt sem tudom, hogy mi a tudásszomj, de marhára szeretek vizionálni, meg látványkonyhákra gondolni...

Újabban a konyhaművészet érdekel, meg a szobaművészet, meg a folyosóművészet, a lakáskultúra, meg a turizmus, meg az életmód magazin.)

A fenébe, ez kedves Tompított Mítosz.

*

Legenda

Mindig egy legenda szerettem volna lenni, hogy a valóság még álmomban se jelentsen mást, mint amit jelenthet.

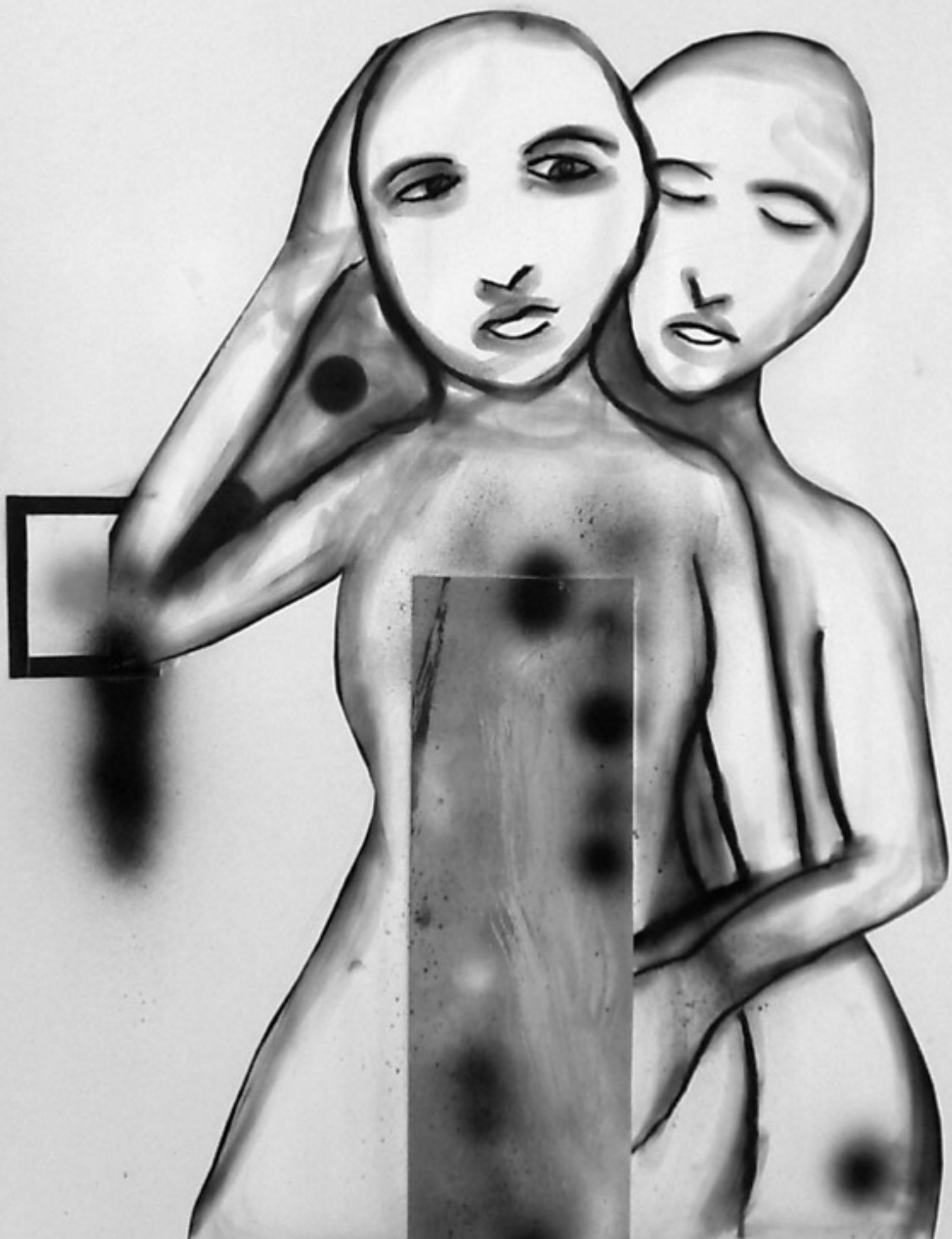
(Vannak emberek, akik nem olvasnak, de imádnak legendákról beszélgetni.)

Hát ez is inspirál.

Néhány illatot messzebből kell szagolgatni, mint néhai illatomat, melynek hervadása magába rejti kinyílását.

Ez a legenda titka, hogy később fejlődik ki illata.

Tiszta röhej, hogy látszólag milyen könnyű legendának lenni.

Kacifántos agyamban a legendák úgy működnek,
mint a nemsejtés.

Testileg, lelkileg érintkeznünk kell
a biztossági szolgálat embereivel,
hogy a hibákat ők kövessék el,
és így belőlük nem lehet legenda soha,
csak belőlünk, akik odafigyeltek magukra.

Ezek után továbbra is azt gondolom, hogy
szükségünk van Legendákra.

Ez az egyetlen mentsvárunk,
hogy olyan halottak legyünk,
akik tovább élnek.

*

Mobilgondnokság

Tegnap délelőtt behívtak a Mobilgondnokságra, mivel azt írták,
hogy kötelező, tehát megjelentem a vezető kihallgató színe előtt,
hogy elbeszélgessem velem a mobilom állapotáról, meg az élet
számottevő pozitívumairól, alkalmasint.

A tiszt nagyon kedves embernek adta ki magát, nyersességét
megpróbálta a mögötte lévő széfbe zárni, és kedvesen mindig azt
mondta, hogy addig jó, míg nincs hajszál a levesben, s büszkén,
mosolyogva bökdösött kopasz feje felé, mintha dicsfény övezné
hamuszürke társadalmi megalázottságát, amit kompenzálni
igyekezett.

Megkérdezte, hogy nincs-e kedvem vele körömpörköltetenni,
azt válaszoltam, hogy miért ne, de aztán nagyon ideges lettem,
nem tudtam mire vélni ezt a magasröptű kedélybetegséget.

Az irodából átmentünk a körömpörköltös szobába, ahol
hipermodern berendezést produkált egy dekadens formalista.
Minden abszolút steril volt, ételszagmentes. Zsúrkoocsin érkezett
a kaja, nagyon csinos hölgy szolgált ki bennünket. Kihallgatóm
bemutatta nekem Csillát, mint a sikeres nő tipikus példányát.
Moszkítóillatú, mélyen dekoltált ruhája elnyomta a porkölt erős
kurva- és hagymaszagát. Csilla jó étvágyat kívánt nekünk, és
még azt is mondta, hogy írjam egybe magamat a valósággal,
amit a mai napig nem értek, hogy miért pont én, ezenközben
folyamatosan sikeres pináján járt az eszem, egyébként szívzorítóan
organikus volt az arca.

Miközben ettünk, kihallgatóm folyamatosan arról beszélt
nekem, mint egy idiótának, hogy gondolatok helyett fondorlatok
kellenek. Vagy mehetek a lúzernek döntőjébe. Aztán jó mélyen a
szembe nézett, és vidáman azt mondta, hogy most már minden
beszélgetésemet lehallgatják, de nyugodjak meg, ezidáig is így
volt, csak most már családtag lettem, és számítanak rám, ha
nem is vagyok az, akinek mondom magam, még lehetek más is,
ha akarom, majd átadott egy katalógust a csatos üvegek óriási
választékáról...

*

(Égetően fontos pillanat)

Azt szeretném, hogy nekem legyen a legkorszerűbb mobilom.

Tudjon mindent, amit én nem tudok.

Telefonáljon helyettem, ha nekem nincs kedvem
telefonálni.

Érezze meg az igazságot a beszélgetőpartnerem hangjában,
és ha hazudozik, akkor szerelje le az illetőt.

Neki legyen a legjobb reflexe, valamint intézze
pénzügyeimet.

Égetően fontos lenne az a pillanat, melyben előre jelezne
haláloamat, ezek után előremenne az időben és elmesélné, hogy
milyen lesz a világ nélkülem.

Intézzék el a temetésemet, és sirasson meg.

Aztán pedig élje az özvegytelefonok korrekt, magányos éle-
tét, még el nem jár felette az idő vasorra.

Jöjjön ki a nyugdíjából...

*

Cirkalmasint
(nemadat dózis)

Több nap, mint mátrix.

A ráreagált heveny hátrányában a médiaszerda sem ad sem-
milyen garanciát.

A pozitív konstrukciókat már messzire vitte a tüneményes-
nek látszó szelecske.

Féláron meneküljön a káoszbüféből kifelé.

A beszéd helyi szervei felrobbannak a forgalmi adók
tükrében.

Gyomorforgató humán erőforrások, a sajtáhumán vissza-
fordíthatatlan tévedéseivel.

Vannak, akik átmennek a másik oldalra, és ott próbálják jól
érezni magukat.

Az adatokat törekvések szerint osztályozzák.

Ezek szerint itt kell lennie egy gyanútlan hülyének.

Elképzelhető egyébként, hogy a nemadatokat nem nézi
senki, és az is elképzelhető, hogy még a nemadatokat is betáp-
lálják, feldolgozzák, fénytelenységüket kifényezik, vagy másképp
nevezik majd hámrétegüket a bal agyféltekén.

Ez a helyzet is olyan, mint a többi. Hullaboncolás, legyen
élveboncolás.

Nevetni kell rajta, esetleg sírni, fél óra múlva meg teljesen
elfelejteni.

Támadnak a kiszámíthatatlanságok.

Szóval, nem adok adatokat, de ha adnék, akkor sem olyanok
adnék, amelyek adatokként kezelhetőek.

Maradjunk annyiban, hogy nem várhatok tovább, annyit vártam már, hogy közben elment az élet.

(A visszazámlálás folyamatosan nem javul.)

*

Helyi parfümhangok
(adaptációs kiképzés)

Mostanában parfümhangokat hallok.

Mint a légyzümögés a fülemben, kacarásznak a nyaktörő illatok.

Pazar apának pazar a lánya, vagy félfülű a fia.

Nyomozgattam vérmérsékletem szerint, és arra a megállapításra jutottam, hogy ezek igazi lokálcsemegék.

Esztragon, meg a föld alatti város infrafényben. Szemem káprázik, megvakulok, mikor lemegy a Nap, ami még fel sem jött. Minden nagyon gyors lett, kapkodó, egészen kifinomult ez a gyorsaság, rohanás a jövőbe, mely szinte beszippant, és a józan ész háttérbe szorul, újabb vérfürdők jönnek, s kezdődhet minden előlről.

Mindenfelé mutatják az utat, egy lefelé mutató nyíl jelzi a felfelét.

Az élet ellenségei jól szórakoznak, folyamatosan telefonálnak, fontoskodnak, mint egy szardarabot, birtokolják magukat, és mindent kedvezményesnek éreik el.

Nem tetszik ez nekem, mindenben kételkedem.

A lemérések szerint az anyagi tücskök nyerik a nova-bossa felkiáltó versenyt.

Ezek biztos nem helyi parfümhangok, szerintem ezek külföldiek, esetleg az úrból jönnek, mint illatos takarító brigádok veszik át az erkölcsileg lepusztult emberiségtől a stafétabotot.

Az a csalóka bennük, hogy helyi hangoknak hallatszanak, mint szirénfecske-dők, de mégsem azok.

Demonstratív felfoghatjuk táncos elmebajnak is, ha hanyatt fekszünk egy égő találkozás alatt.

(Nem akarok visszamenni a Mobilgondnokságra.)

*

Összekevernek valakivel

(az Etalont hozzám lehet vágni, és nem török össze)

Zúg az agyam, mint egy letakart lepkének.

El akarják törölni az őszinteséget, meg a bejáratok kijárait.

Mert az őszinteség ma már luxus.

nekem meg a konditeremben lenne a helyem
mint jó gladiátornak szétcsap a lézerkardja
az alattomosak sűrűjében
de nincs igazság
csak látszat van
vagy még az sem

és mindig összekevernek valakivel

kilátástalanul élek a hegy tetején,
de a panoráma az kiváló

ismerek helyeket, ahová nem járok
ismerek arcokat, amiket nem ismerek fel
ismerek hangulatokat, amik nem hatnak rám
ismerek túsarkú cipőket, és nem a lábaimra való
ismerek nindzsákat, de nindzsákat nem ismerek
ismerek hajtincseket, amiket nem vágnék zsebre
ismerek óvintézkedéseket, amiket nem szeretek
ismerek megnyilvánulásokat, amelyek távol állnak tőlem

de mégis összekevernek valakivel

(vannak emberek, akik más emberekké válnak)

*

Frontális váltás

Ma Szvetlána napja van, de nekem nincsen Szvetlána nevű ismerősöm.

Ha jobban meggondolom, akkor nekem ismerőseim sincsenek, csak belátásaim vannak.

Persze a belátások nem rosszak, de nem elérhetőek, pusztán editálási lehetőségek.

Ez így érzékeny lehet bármire, és a kérdés, hogy merre fejlesztünk majd tovább.

Már ha egyáltalán fejleszteni akarunk?

Nem célom a szuverén fejlesztgetés.

Az idő úgyis fejleszt. Márpedig nekem jó a kapcsolatomban az idővel, s ez magával vonja a fejlesztődés minden eshetőségét, amit jópofán el kell tőrünk magunktól.

Olyanok a szavaim, mint a mogyorós csoki.

Nagyon finom, de borzasztó strapás a fogak szempontjából.

Valami üdvösségre vágyom

miközben

neofíúk jönnek-mennek
besétálnak az életedbe

csak áldozatai vannak ennek a világnak

gondolom
nincs megállás
ez már így megy

erőtlen függetlenségi
minőségellenőrzésből
biztosan súgnak nekik
hogy hitelüket
kiélhessék

színes ez a világ
káprázatosan színes
úgy táncolok
ahogy nem kell
dobra verem én az agyam
a neofiúk
kinyalhatnak

neofiú szeretnék lenni én is
de nem lehetek
mert nincs kétszer mégis

*

Szirupot, szirupot
(takonymese)

Volt egyszer egy szorgos kis favágó. (Lehetne az olvasó is.)

Állandóan csorgott az orra favágás közben.

Az érzelmileg közel állók mindig mondták, hogy ez lehetetlen, hogy ez csak egy gikszer, és kovácsoljon belőle erényt.

Ne habozzon, ha folyik az orra a vetélytársai előtt, mert mindennek van következménye, és csináljon belőle szirupot, szirupot.

Egyszer aztán a szorgos kis favágó, amikor egy jó adag Baileys-t ivott, vidám lett, mint a kaukázusi macskakő, s elment az elhagyott bányához egy atavisztikus graffitit festeni a tökéletes támfalra, amire felírta, hogy szirupot, szirupot.

Boldog volt a kis öreg, miközben folyt az orra, és arra gondolt, hogy nincs rossz válasz. S.O.S.-hívást hallott lelke mélyén, mintha egy teszt eredménye lenne, egy szerencsés áldozat, ami sok mindent megmagyarázna.

Kérdősködött az emberektől, akik elfordultak tőle, mert folyt az orrából a lé, és halottkém barátai azt mondták neki, hogy ne kíséreljezen, míg ez a helyzet, hanem csináljon szirupot, szirupot, mert nincsenek véletlenek.

Hosszú távú védelemre berendezkedve a kis favágónk megtanult orrot fújni, ettől élete, bár megváltozott, sokkal fakóbb fényű lett, mint azelőtt.

Így, hát nem maradt más, mint csinálni azt a fénylő szirupot, szirupot...

*

Uralkodni az idegeken

Minden rendben, az ember sose tudhatja előre a jövőt, mivel tele vagyunk versenyszellemmel, és a lényeg, hogy kifejezzük hálánkat, mintha rengeteg időnk lenne. Mindenki új kihívásokat keres, és sokkal bonyolultabb, ha nem válik be az utolsó lázadás a fennakadt verejtéken.

Nem változtatunk meg semmit, de az már majdnem olyan, mintha megváltoztatnánk. Nem tudunk uralkodni az idegeinken, pedig szeretnénk egy önuralomban látni magunkat. Ösztönösen lógatjuk lábainkat, mivel a látszat néha csal, a közhely pedig óránként téved, de nem ússzuk meg élve, ha nincsenek ügyes húzásaink.

Azt hisszük, hogy kezdődik, amikor pedig folytatódik, ez a helyzetünk, ez a veszteségünk. Alkalmaskak vagyunk a gyötrődésre, a kínlódásra. Génjeinket manipulálják. Idegrendszerünket a vad dzsungel közepén találjuk.

És nincs más hátra, csak az idegbaj...

*

(Ha reggelig fent maradnék, akkor se tudnék írni egy hosszú regényt.)

*

Hifitorony Kabulban

Nagy-nagy éljenzés közepette megszületett a vásárfia.

A magányos ÉN egy doboz aljára firkantva.

Azték-ereszték, mondták tálib hangon az ifjú és romantikus élvhajászok.

Degradációs figurák a londoni Patkány Klubban.

Nyugtalan vagyok, mert szól a bumerángxene, ami olyan, mint a hajtépés.

Bekönyvelve az eredetiséget, vár minket a józan ész.

Kigombolom, begombolom, mégis zippzáros a sliccem.

Hipnózis egy nemzetközi fallabda-kongresszuson.

Tömegesen manipulálják a dél-amerikai puccsista ezredeseket.

Képregényben mutatják meg a valóság másik arcát.

Iszonyúan üvölt a bumerángxene, ami véletlen folytán a jövőben köt ki.

Kiderül, hogy a szakadék szélén balkezesek állnak.

Túszokat zsúfolnak össze egy vadidegen Trabantba.

Az utcákon sok a piszkos kezű ismeretlen női művész.

A helyzet az, hogy Kabulban mérsékeltek a hifitorony-
árakat.

*

Szegénység Szigete
(videó-tervezet)

Ez a munka a szegénységet szeretné bemutatni külsőségektől, felszínektől mentesen. A szegénység mélyrétegeit feltárva, de nem igazán szociografikusan, nem is esztétikusan, hanem inkább asszociációs költői módszerrel, ha van ilyen egyáltalán, a lelki dolgokra helyezve a hangsúlyokat, a lényegre koncentrálna, a szegénység társadalmi összefüggéseit pontosítva.

A munka lényege: kollektív megoldás (illetve rengeteg egyéni megfigyelés, reagálás, leképzés és megnyilvánulás összehozása)

A megvalósítás művész kollégák bevonásával történne.

Kedves Kolléga!

Segítségedet szeretném kérni egy videómunka elkészítésében, amelynek témája a szegénység lenne.

Szeretnék kérni Tőled egy 12 perces DVD-t, amelyen tizenkét szegény embert mutatnál be saját elképzeléseid szerint, kb. egy perc hosszban egy embert, adva neved és alkotói hozzájárulásodat az anyagod felhasználásához.

Az anyagokat egy saját szerkesztésű monumentális videóművé szervezném, melynek kiállítási és filmi változata is elkészülne, s időben és térben kitágulna.

*

HAL/ÁL/DAL

Meghalunk, meghalunk,
kurjongatják
a kocsmában
a nyomtalan
legények

az erkölcsösök kezüket tördelik,
de nincs módjuk arra,
hogyan szavakba foglalják
modern érzéseiket,

a halál
csak énekelve
elviselhető

pedig vannak hasonló hangok
az elmúlással kapcsolatban,

ezért kell,
hogyan legyen egy
új dalunk
a jövőre nézve

(dr.Tovább, ha nem tévedek)

*

Vannak változások, ha vannak...

Ha a szívem tiszta
és egyszerű lesz, mint
egy gyermeké, azt hiszem,
nem lehet ennél nagyobb
boldogság.
(Kitaro Nisida)

Minden változik. Minden átalakul.
Keresetlenül és keresetten, jól vagy rosszul, de minden
változik.

Változik a környezet, a benne élő ember, az étkezési szokások, változik a reggel, a nyár, a lepedő, az arckrém, és még a piskótateker is megváltozik.

Változik az ég, a bűn, az örömök könnye, a koncentráció, a közlekedés, a szárnyalás, a szerszámkészlet, az idegbaj, a nemi betegség.

Változik a kérdések felvetése, a válaszok választalansága.

Változnak a partok, a hegyek, a körülmények, a benzinárak, a törvények őszavai, a kertelés, a nyelv jelene, a viharok, a madarak röpte egy keveset mindig változik.

Változik a kudarc, a derű, a hősiesség pedig simán változik.

A némaság, a mindent betöltő közöny, a jóakarát, a barátság, az elhivatottság, a paradoxon, a nagy betűs Szerelem, az elementáris energia, az átadás, soha jobbkor, a rokonszenv, a meggyőződés, az éhhalál, a tévésorozat, a magány, az áthallás, a hallgatás zaja és csendje, gondolom, változik az idill hangulata, ahogy a temetkezési szokások is változnak, na meg a gravitáció, meg a levitáció kiejtése, egyébként a beteljesülés gyönyöre, amikor a kék fellebbenti fátylát.

Az ösztön összetörve hever az ismeretlenben, a tudások elavulnak és új tudások jönnek, az Én meggörcsül és hamar megöregszik.

(Mit keresek én itt, nekem a konditeremben lenne a helyem.)

Változik a hagyomány, a józanság szeretete, a mérték, az arány, a hátterek kivethetősége, a gyökerek, a görcsök, a gyerekek gyereksége.

Változik a hörcsög, a hangya, a lesipuskás, lehet, hogy a karma, a megerősítés, az erőszak folyamatosan keményedik.

Az ünnepek valódi szépsége eltűnőben.

A kegyetlenség és a kegyelem is állandóan változik.

Mert egyre jobban változik minden, a bőség, a lendület, az energia íve, a tudat mélye és felszíne, a csattanás, az úr színe, meg az, hogy a láthatatlanban minden összefügg.

Változik a paraméter, a rekord pedig fintorogva változik.

Változik a hozzáállás, a hozzáélés, a szórakozás tehetsége.

Csupa látszat lesz minden, hízelgő mámor és kábulat, de változik a hazugság, a hírnév, és a hatalom hármassága.

Az anyagi világban minden változik, mert így van kitalálva, így van hervadásra ítélt.

Hatalom, hazugság, hírnév nagy bizonytalansága önmagát bizonyosságnak képzelve kockáztatja a mindenséget.

Mindezek által változik az árok széle, a suttogás rejtélye, a szenvedély elvensége, a lélek meghatározhatóság, a szerénység ihlete, a női rongyok színe és a vizsgáztatás eredménye.

Aztán változnak a tanulságok, az okok és okozatok, a figyelem ereje.

A reménytelenség és a manipuláció tömegessége nyilvánvalóan összefügg.

Változik az ármányosság, az aljasság, valószínűleg a romlottság is nagyon komolyan változik.

Változik a szavak értelme.

A gagy nagyságra egyre nő és pszichésen már marhára bosszantó.

Változik az atom szerkezete, a lényeg behelyettesítése, az összetévesztett ölelések pótléka, sajnos a primitívség bunkósággá változik.

Változik a közös lélek, a világosság, a szembenézés, a halál külsősége, a halandóság nehézsége, a technika ravasz súlya, a bölcsesség időtlensége.

Az univerzum melegsége kihűlni gondolja magát.

A kozmosz popzenéje, a homály rettenete mind-mind változik.

Az idő jótékonyan múlik bennünk, hogy egy pillanatra se önmagunk lehessünk, hogy nagyon, vagy semmiképpen ne érezzük ezt a változást.

Változik az agymosás mennyisége és minősége, az a bódulat, melyben élünk, és a halál természetesen keresztjei utunk, valódi helyzetünket megváltoztatni nem igazán tudjuk.

Hatalom, hazugság, hírnév változtat meg minket, és visszafelé út már nem vezet.

(Ja, és a telefonálási szokások is hogy megváltoztak, meg a morál és a birkabégetés.)

Ui.: Azt mondják, hogy majd a nagy közös kómában újra összeolvadunk...

*

A legutolsó ügy

A legutolsó ügy olyan vastag volt, mint a legelső ügy, csak nem volt akkora a csattanója, és nem volt olyan széles és körmönfont anarchiaszagú. Az ügy kábé két kilométer hosszan, marha büdösen terjengett a titkosítások ellenére, rengeteg ideg- és vérbajos ember szerepelt a lapjai között, amit úgy tanultuk a forradalomban, hogy önkorlátozásra van szükségünk, hogy undorunkat le tudjuk győzni. Éljenek a finnyások! — mondogatták a sápadt harsányok.

A legutolsó ügy is kideríthetetlen volt, mint a legelső, pedig 448 fajtisza ügynök, 52 tévedés-birkapásztor, 171 öregsgéi védőnő, 76 germán porduó, 89 holdrajz állatfenyő-szelídítő és 32 női felsőfokú képernyőfelelős dolgozott az ügy egyetemes megoldásán, sajnálatos módon sikertelenül, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy ezeket az ügyeket nem lehet fehér krétával körberajzolni...

*

ELRAGADTATÁS

Korántsem vagyok elragadtatva,
vagy nagyon is elragadtatott vagyok.

Nem tudom, mit képzelek én?

Nekem a konditeremben lenne a helyem...

Majdnem láthatatlannak látszom, mintha kimaradtam volna önmagam köréből, mert háttal vagyok, vagyis háttal állok az abszolút falnak, háttal a sztori klasszikusainak, a kimondás gyönyörének, a felvágott nyelvek zipzárainak, a csöpp kis riksbébinek, a halványtalan stílusjegyek műnézéseinek, a módozatok makrótranszainak.

Mély szántás ez a talányosan behatárolható, burkoltan vallomásszagú kopasz ég felé, amikor a falusi táj kéményeiből kiáradó, zamatosan szürke füstök köszöntenek, itt az abszolút fal mentén, engedve és visszatartva a zavarosban.

Társasági alapvonal, amelyen állok, habzó alapvonal egy kimagasló tócsa körül, és ránézésre is érzem, hogy a tótágas figurák jellemzői befelé válaszolnak, van némi pincérnő-leszámolás a dolog ízében.

Ágaskodó koporsóból ordít az ide-oda válogatás nem reménytelen mobilvégtelenje.

Lelkipára és testisötét az egész, tipikus szavatosság-tűnődés, az emléktelen elavult hallucinációk közegében, pedig-ellenes rejtélyek haladnak, valamint zöngék és szűrhibák, mint ahogy automatákat állítanak ki egy kék ég alatti búzamező kellős közepén, amolyan antigabonakör gyanánt, s a nyomás jól jár kétfelé, és az egész, melyben vagyok, nem igyekszik konkrét lenni, hogy ne magyarázatokban lássam magam kétféjú kis alakját, ahogy halványan a földbe süpped, mint derék útjelző, és szituációs közbeszéd a formája.

Mert a valóság hülyének néz, és fordítva se semmi, hályog-lehetőségek a rémálmok ellen, felszívódás, krónikus diszpécseri erény a lányos zavarok frenetikus világában, korbács és flagelláció, szívóskodó temperamentum-index.

Szappan a kézben és lehull a lepel, bútorbolt a sarkon, de nincs benne ágy, és nincs nyakkendő a téli évszakot bemutató meztelen ruhatárosnő selyemfényű hattúnyakán, amikor előadásában árnyalja azt a távoli jelenséget, amely úgy megy tönkre, mint szépséges ovulációja, ezt mutatja és visszamutatják neki, az ábrándoktól mentes leradírozhatatlan hatalmi folyamatot, és akkor lefagy, mint egy belevaló számítógép, és kölcsönflórákban gazdag mezőn sétálgatva brutálisan elragadtatja magát, hajadonélményektől kócosan, szótlantul körbekérdezve, mert ez az elragadtatás könnyíti a félhomályt, kínálja a tiszta és nyers eszmecserét, a mindenség vaginájába bújtatott saját végtelent, e hervadó, rozmaringos és ledér autópályán, egy huzatban ült utazó utolsó fülzúgásait, vagy a kényszer poros letörléseit egy kimerült lemezjátszóról...

Szóval, ha minden titok kiderülne egyszerre, és rajtakapnám magam ártatlanságának nyafogó panaszain, egyből kidobnám eszköztelen lelkem fekete távolságorát, és egy igeragozással biztosan nem foglalkoznék többet, mint a Ferihegy kettőn, és nem szeretnék orvosi diplomával a kezemben áldást osztogatni gyógyítás helyett, vagy ahogy a Gőzöm sincs mondja:

Latrokból áll a világ,
de nem az egész...

Olyan ez, mintha az ember megőrülne a nőkért, de azután darabokra esik szét, ahogy egy üres, kirámolt széfbe dugja a kezét, de aztán a dolgok végére próbál járni, hogy újból egy legyen, de maximum még egy.

Ez az ELRAGADTATÁS aztán simán büvkörébe vonja az elragadtatott hívatását, és hívja és vonja és igézi és ragadja az zsigereit átjárja egy furcsa, bizonytalan bizsergés, hogy:

Ne légy híres!
Ne légy híres!
csak elragadtatott
ki-és belégzés...

*

Elfe-Lejtés

Addig-addig variáltam, variáltam, míg minden elmúlt.

Nem érdemes sokat variálni.

Az órát visszaállítani olyan tény, hogy értelmezni képtelenség, átvilágítási helyzet.

Semmi akadály. A legsebezhetőbb szavak elvesznek a galaxis végtelenében, soha nem hívhatóak vissza.

*

Nagy újság

Bulvárhőség, vidám komputerrel gyógyítható reuma, bőkezűség meg a televíziózás csodája, könnyű pénzeket keresni mindenki szeret, kicsit kegyetlen az élet, jó játék nagy fiúknak, tele van érzékelőkkel az elveszett szavak szigete, az asztaldísznek tervezett önmegsemmisítő robot boldogságdoboz, nem kell hozzá csak egy egzakt távirányító, hasznos és izgalmas tárgyköltészet, professzionális rásimítás, hatása az irritáció, öntesztelés, kozmikus lelkipásztor, formabontó áldomás, egyszóval nem jó, ha kimaradsz a tipikusok klasszikus névmegsemmisítő rituáléjából, mert jó tettetés a nosztalgikus társadalmi felemelkedés, a kenyér élőlény, szexuális öröm, óvszer nélküli megismerés, szépen feldíszített nyitottság, a fénytörés hatalma, mágikus tulajdonságok egy valószínűségszámítás fogyasztói irányába, marcipánvizekre evező éghajlatlármá, térjünk meg, kallódjunk el, ahogy kell, halhatatlanságunkat korbácsoljuk meg, szűkölködjünk és nagy újságként meséljük, hogy jól vagyunk, hogy a többiek tovább tudják adni némaságunk gyerekkéreg frigiditását, ez a lépés az új eszmeiség véletlen egybeesése, kutassunk valami után, talál-gassunk, legyenek hipotéziseink, mint elveszett bárányoknak, alkossunk új összefüggéseket, fogalom-fogalom, legvitathatóbb fogalom, a legtermészetesebb fogalom, hú ha, itt most valami tartalomnak kellene lenni...

*

reggel van
ma véget ér valami zajos
és csendes lesz
mint egy éjszakai
ellenkiáltvány

Vigasztalódás
(ellenkiáltvány)

— ma már senki sem tiszteli a klasszikusokat —

Kemping Ernő vagyok,
katolikus vallású, magyar állampolgár,
aki sokat gondolkozik az örök körforgáson,
nem vagyok pénzéhes, viszont
szeretek olvasni és moziba járni,
együtt élek egy nővel, és van három gyerekünk,
nem ismerem a luxust,
de tudom mi a fluxus,
azt mondják rám, hogy tök normális,
statisztikailag tipikusan átlagos vagyok,
s lehet, hogy nem érem meg a nyugdíjaskort,
ha még sokáig
nindzsa-szerelőként dolgozom...

(kocsogok)

a bolhapiacra eltalál egy meglepetés, csokibőrű táncoslányok
terroristának álcázzák
magukat, hatalmas hátsóikban nyilvános atomerőművek
vannak,
komplex apokalipszis,
a napi imádságokba foglalt halk sóhajok, most már alig
hallatszanak,
ahogy Isten legszűzebb installációjában vagyunk itten kiállítva
mindannyian...

A túlvilágról biztosan másképp látszik minden.

